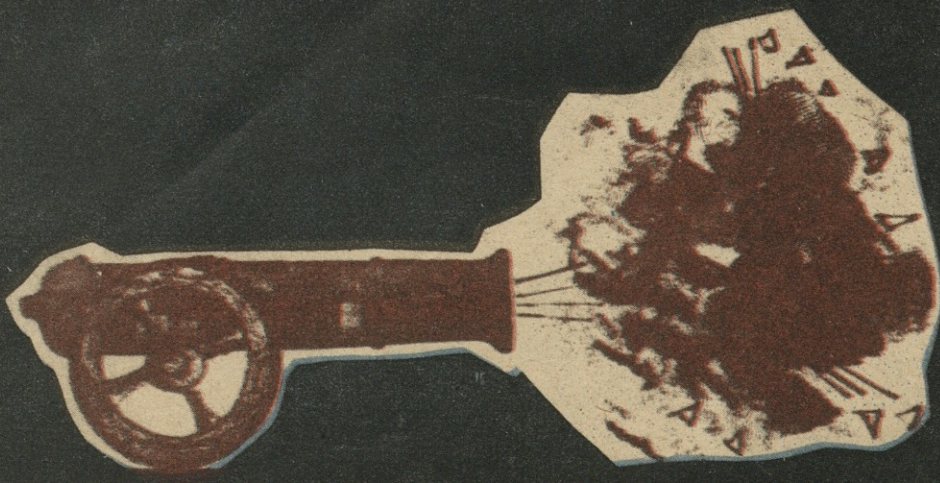
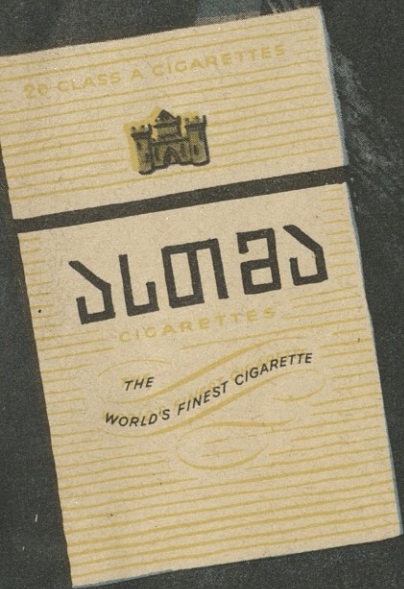

მე თუთუნისა წვევითა
 ვერ გადავივლი მთასალ.
 კვამლი აგრე რომ მიუვარდეს,
 ბუნარში შევეყოფ თავსალ.

ალექსანდრე ზავეზავაძის
 ნათქვამი

შეხვედრად დიდი საბჭოთა პოეტის — ვლადიმერ მაიაკოვსკის დაბადების 75 წლისთავი. რევოლუციის სწორუბოვარი მომღერლის ბასრ კალამს ეკუთვნის არა ერთი სატირული, მანვილგონიერი ლექსი, რომელიც ნიღაბს ხლის ბიუროკრატებს, კრიტიკის მოძულეთ, მეშინებს, მლიქვნელებს, ჭორიყანებს...

ვაქვეყნებთ მაიაკოვსკის ერთ-ერთ სატირულ ლექსს.

ვლადიმერ მაიაკოვსკი

გურჯი

გახდომის წამალი

— მერაბიკ, საყვარელო, ის საძიგელი ტელევიზორი ისევ გაგვიფუჭდა, პრეტსტავლია? — შემომჩივლა სააღდგომო ბატანივით ჩასუქებულმა ცუცუკო რიჩარდოვანამ და გაღვიძლი მკერდი სქლად შეღებოლი თვლებით გამიბო.

— ნუ ლეღვთ, ქალბატონო ცუცუკო, ახლაც შევაკეთებ, — დავამშვიდე კარის მეზობელი და, თეძობის რხევით მიმავალს, უკან გავეყვი.

მდიდრულად მორთულ ოთახში ხანგრძლივი მოგზაურობის შემდეგ „რუბინ 106“-ის წინ შევისვენე.

— ისეთ დროს გამოირთო ეს საზიზღარი, კინაღამ ვიტირებ, — აუჩვილდა გული ცუცუკოს.

— ასეთი რა ვადაცემა იყო? — დავინტერესდი უცებ.

— სიმსუქნისაგან განკურნების შესახებ, — ჩაერია საუბარში მკერდის საშინაო ხალათში გამოწყობილი ამბროსი, — ჩვენი ნაცნობი პროფესორი გამოდიოდა.

— ასე დანტერესდით ამ ვადაცემით? — „გავიოცე“ მე და სიმსუქნისაგან ფორმიდაკარგულ ცუცუკოს მივაჩერდი.

— ეჰ! — ამოიხრა ამბროსიმ, — ცუცუკო რიჩარდოვანას ლამეები არ სძინავს გახდომაზე ფიქრით.

— ნუ, ამბროს! — დაიმორცხვა ცუცუკომ და ქმარს ანიშნა, გაჩუმდით.

— საკვირველია პირდაპირ, — განაგრძო სადერელეაშლილმა ამბროსიმ, — ამდენ წამლებს სვამს, დეტრასაც იცავს და ორ კილოგრამზე მეტი მიანც ვერ დაიკლავს.

ცუცუკოს ლოყები შეუფაქლდა, ამბროსის განმგები რავე მზერა ესროლა და სიგარეტს მოუკიდა.

— ნუ ინერვიულებთ, ქალბატონო ცუცუკო, — დავარღვიე უხერხული ღუმლი. — რახან გახდომა გადაგიწყვერიათ, ცოტას თუ იშომშობებთ, არ შეიძლება, წონაში რომ არ დაიკლოთ, ბიძაჩემმა ორმოცი კილოგრამი დაკარგა საკონცენტრაციო ბანაკში.

ცუცუკოს თვალები გაუბრწყინდა, ელდანაკრავივით წამოხტა და სახელოში შეცა:

— არ ვაღამრიო, მერაბიკ, ამდენი დაიკლო?! მითხარი ჩქარა, სად არის ის ბანაკი, ამბროსი საგზურს მომიხერხებს!

მოულოდნელობისგან სუნთქვა შემეკრა. ამბროსის დამნაშავესავით მივაჩერდი.

ამბროსიმ ამაყად გადმოხედა. შემდეგ ავტოკალამი ამოიღო და გამოიწყო:

— აბა, მერაბ, ზუსტად დაწერე მისამართი!

ერთ ხანს გაოგნებული ვიდექი. შემდეგ ყველაფერი ნათელი გახდა. ავტოკალამი გამოვართვი, იქვე ჩამოვყვი და ასოვით პირველკლასილივით გამოვიყვანე: **პოლონეთი, ოსვენციმის საკონცენტრაციო ბანაკი.**

ამბროსიმ სათვალე მოიმარჯვა, ნაწერი ხმამაღლა წაიკითხა და...

— საგზურს ერთ კვირაში ვიშოვნის! — თქვა რიჩარდოვანამ.

გივი ჩხიძე

ამხანაგ პოპოვს
ვიცნობთ გუთნიდან,
დაზვიდან...

და მას
პარტიულს ვხედავთ.
ახლა რას ფრთხება,
რა მოუვიდა, —
ბუზღუნებს,

ხმა აქვს
დაბალი მეტად:
„გაშლი გაზეთს და...
კრიტიკით აღვხილს,

შენ ახლოს
ვერც კი
გაეკარები.

კრიტიკა
მძღვსაც
ერევა წამხვე

და გვარებს
მოხდევს
უმაღ გვარები.

ძირის გათხრა,
სწორი არაა, —

კაცი
კრიტიკას
ალარ ეყოფა,
ავტორიტეტიც,
ჩინიც რაღაა,
თუ
არ ინდობენ
თანამდებობას.
კრიტიკა
შნაში
არის ქვევიდან,
ზევიდან
იგი
არის წამალი

გურჯი

შეხსენებების მკერავე — გიორგი ვასილის ძე სარაულმა ხელობა შეიძულა: სადგისითა და ნემსით თითები რაზე დავიხვლიტო, როცა იოლი გზით თავის რჩენაც შეიძლება და ფუფუნებითაც ცხოვრებაო.

ჭერ ქურდობა აირჩია, მაგრამ ბედმა არ გაუმართლა და ციხეში ამოჰყო თავი. ციხიდან რომ გამოვიდა, სპეკულაციის გზას დაადგა. ბედმა აქაც უმტყუნა: კვლავ ციხე და სისხლის სამართლის პასუხისმგებლობა...

ერთხელ **გ. სარაული** თავისი ბინის აივანზე იჯდა და ფიქრებს მისცემოდა. უცბად გაიღიმა და შუბლზე მიირტყა ხელი.

— ეს რა კარგი აზრი მომივიდა, საქმეც გამოვა და მიზანსაც აღვლავლო და მივალწე! — ჩაილაპარაკა, შუამავალი მოძებნა მეზობლად მცხოვრებ **ტ. ხ-შვილთან** მისაგზავნად და ხელი სთხოვა. ბოლოს პირადად შეხვდა და გული გადაუშალა:

— თქვენ ბედმა დაგჩაგრა, ქმარს დაცოდით, შეიღო გყავთ გასაზრდელი. მეც ვერ გავიხარე ცხოვრებაში. შევეუღლეთ და ბუნებრივი ვიქნებით! — უთხრა გიორგიმ.

ტ. ხ-შვილსაც ქუქუაში დაუჯდა. ხელად იქორწინეს. მლუთის ქუჩაზე ორი ოჯახი შეერითა, ორი ბინა გაერთიანდა **№ 9 (გ. სარაულის)** და **№ 11 (ტ. ხ-შვილის)**

— შენი შვილით ჩემს ბინაში ვიცხოვრებთ. შენი ბინა გავყიდეთ და ფული სმა-ჭამაში და რამეების შექმნაში მოვიხმაროთ! — ურჩია გიორგიმ ცოლს.

— კი მაგრამ, ბინას ვაგვაყიდინებენ?

— ეგ მე ვიცი.
გ. სარაულმა მიზანს მიადწია და ცოლის ბინა გირავნობით გაასხვისა. ფული (2.500 მანეთი) თვითონ ჩაიკიბა.

გავიდა ცოტათოდენი დრო და ცოლს აუხირდა, მის ფიზიკურ ხელყოფაზე გადავიდა და ფსიქიურ შეურყეველად მიიყვანა. **გ. სარაულმა** ახალი კლიენტის ძებნა დაიწყო. იგი **ნ. ბაღანიჩივამ** შეხვდა, რომელიც ქუთაისიდან იყო ჩამოსული და თბილისში ჩაწერა სურდა.

— მე მოგიხერხებ ჩაწერას, მაგრამ მეტი რა შემოიღო, ოღონდ პატარა გასამრჯელო იქნება საჭირო, სულ რაღაც ასი მანეთი!

ნ. ბაღანიჩივამ ფული და პასპორტი მაშინვე მისცა და რამდენიმე დღის შემდეგ შეხვდა **გ. სარაულს** ამბის ვასაგზავნად. სარაულმა პასპორტი უკან დაუბრუნა და უთხრა, არაფერი გამოიღოს.

— ფული?
— ფული შემომეხარჯა და როცა მექნება, მაშინ მოგცემ.

ნ. ბაღანიჩივამ გაბრაზდა და გიჟივლებო, უთხრა. „მიივლებ და შენვე წააგებ!“ — დაემუქრა გიორგი და „კლიენტი“ ჩამოიცილა.

ამის შემდეგ გიორგიმ ბინის მძებნარი წითელწყაროელი **ხ. ჯავაშვილი** მონახა და თავისი საცხოვრებელი ბინის მიქირავება შესთავაზა.

გამართა ბჭობა და 3.000 მანეთად გარგონენ. გიორგიმ ფული ჩაიკიბა და დამქირავებლის ბავშვები ბინაში შეუშვა. ცოტა ხნის შემდეგ კი აიძულა, ბავშვები ბინიდან წასულიყვნენ. გიორგიმ ბინაც დაიტოვა და ფულიც შეიტყუა. როცა მექნება, მაშინ მოგცემთ, ჩემ სინდისზე იყოსო, უთხრა.

ერთ დღეს გიორგიმ 26 კომისრის სახელობის ბაღში მაკლერებთან შეიარა და თხოვა მუშტარი მიესწავლენინათ: ბინა მაქვს გასაქირავებელი.

ბინის მაძებარმა **ბ. ხარბავამ** 26 კომისრის სახ. ბაღში მაკლერებთან შეიარა და ბინის შესახებ შეეკითხა. მათ მლუთის ქ. № 9-ში მისაწყალეს. მუშტარი გიორგის კარზე მოადგა. გიორგიმ ბ. ხარბავას ბინა დაათვალიერებინა. იქვე მორიგდნენ — 3 ათასი მანეთი ჩაითვალა. ნდობის განმტკიცების მიზნით, ხელწერილი დაიწერა არა ბინის გირავნობაზე, არამედ ფულის გასხვებაზე, რის გადახდის ვადად 1969 წლის ბოლო აღინიშნა.

მეორე დღეს **ბ. ხარბავა** ბარვით „დავირავებულ“ ბინას მიადგა და შესახლება დააბრა. გიორგიმ ბინაში ფეხიც არ შეადგმევინა.

— ბინას სხვაზე ვყიდო, ის მეტად მაძლევს. შენს ფულს კი 1969 წლის ბოლოს დაგიბრუნებ! — უთხრა გიორგიმ და ხელწერილზე მიუთითა.

გ. სარაულმა 26 კომისრის სახ. ბაღში შეიარა და ახალი „კლიენტის“ ძებნა დაიწყო. იქ მალე მუშტარი — **მ. დანდუროვა** გამოუჩნდა.

— წავიდეთ სახლში და შენი თვალით ნახე. ბინას თუ მოიწონებ, ფასზე შემდეგ ვალაპარაკოთ! — დაიმედებთ უთხრა გიორგიმ.

ტაქსი დაიქირავეს და ხელად მლუთის ქუჩაზე გაჩნდნენ. **მ. დანდუროვამ** ბინა მოიწონა და გარიგება გააჩლოდა. 4 ათას მანეთზე შეთანხმდნენ. გიორგიმ პასპორტები გამოართვა (**მ. დანდუროვას** დედაც ეწერებოდა) და 300 მანეთი ბეს სახით მიიღო. როცა ჩავწერო. ბინაში, დაწარჩენი მეტე მომეცითო. მეორე დღეს პასპორტები დაუბრუნა. ჩაწერა „გაფორმებული“ იყო. შიგ ბეჭედიც იყო ჩარტყმული.

— ეს როგორ? ამოწერის გარეშე როგორ შეიძლებოდა ჩემი ჩაწერა? — შეეითხა **მ. დანდუროვა**.

— ეგ მე ვიცი. ნაცნობობას ცოტა შეუძლია? — უპასუხა გიორგიმ.

მ. დანდუროვამ დაწარჩენი ფულიც — 3.700 მან. — ჩაუთვალა, მაგრამ ბინაში შესვლას ვეღარ ეღიროსა: გიორგი გაუჩინარდა. მის ბინაში კი სხვები აღმოჩნდნენ.

ბევრი ძებნის შემდეგ **გ. სარაული** მოძებნეს და მისთვის ჩვეულ „ბინაში“ შესახლეს.

გ. ხმალაძე.

საქ. სსრ სწდს საგამომიებლო სამმართველოს უფროსის მოადგილე.

ვის აქვს უფლება, სიტყვის ქნევითა ყველას კრიტიკის გადაგვკრას თვალი?! სისაძაგლეზე ვგრავინავთ ნალარით. ანლა გაზეთშიც მე უნდა მსდიონ?! თუ შევცდი... ტრესტში ხომ ჩვენთან არის ის კომისია სარევიზიო. არა ხჯობს, ბურჯთან სხვა ენა პოვონ და ძმათა წრეში შითხრან მე ჭერ ეს: ო. ამხანაგო, ჩვენო პოპოვო, ცოტა მოუკელ...

იქ... რალაცეებს... არ გვეშვებიან გულის რევამდე, ფუნჯს ხაღებავში ვილაც სქლად უწებს, ამხანაგებო, ასეთი რამე შეაზანზარებს ყოველგვარ ფუძეს! ვის აკრიტიკებთ, რა გინდათ-მეთქი? — გაისმის წვრილი ტენორის

ხმები. გუშინ — ივანოვს, დღეს — მე დამესხით, ხვალ სხვა უფროსსაც არ მოეშვებით!“ პოპოვო! წუწუნს ნუ ხმარობთ ფარად, ყალბი ლაუბობაც გეყოფათ, კმარა! ჩვენ ყველასა ვთხოვთ — კრიტიკა ლესონ და ჩვენი წინსვლის მოსცელონ მტრები. აი, საბუთი საუკეთესო ჩვენი სიწმინდის და ძლიერების. თარგმნა ვასილ ლაფტარაშვილმა

ჩაღბღჩა ვაჯხღა მეგნეკნილე

ბაჰამტის მეოთხე გვერდზე, გარდაცვლილთა გვარების გასწვრივ, ჩემს კარის მეზობელ პეტრუშკა ცეცხლაძეზე დაწერილი ფელეტონი წავიკითხე: პეტრუშკა ცეცხლაძე კრიტიკის ქარცეცხლში იყო გატარებული. შემრცხვა, რომ ასეთი უღირსი ადამიანის მეზობლად ვცხოვრობდი. ვეღარ მოვითმინე და ხმამაღლა ვიყვირე: „შეგირცხვათ სინდის-ნამუსი, ცეცხლაძეების მსგავსო ქორვაჭრებო! ქუთაისში ათ შაურად ნაშოვნ გამოშრალ მწვანილს ნატახტრის წყალში რომ ამოავლებთ და თბილისში 4 მანეთად ჰყიდით, ღმერთი არა გწამთ?“ ცოლმა ძლივს დამაწყნარა. გადავწყვიტე, ჰქუა მესწავლებინა ნამუსზე ხელაღებული ქორვაჭრებისათვის: დროებით თავი დავანებე პარიკმახერობას და ქუთაისში მოზრდილი საკარმიდამო ბოსტნად ვაქციე. სამი თვის შემდეგ, ოთხასი კილოგრამი მწვანილით დატვირთული, თბილისის საკოლმეურნეო ბაზარს მივადექი, სიმწრით ნაშოვნი ადგილი დავიკავე, დახლზე ლამაზად გაწყობილ მწვანილეულს თვალი გადავავლე და ომახიანი ხმით გავძახე: „საკუთარ ბოსტანში მოყვანილი ქართული სუფრის ლაშათი და მშვენება — ქუთათური ნიახური, ქინძი, კამა, ოხრახუში! იაფად და პირიანად! აბა, ოთხმანეთიანი მწვანილი! კილო ათ შაურად!“ ხალხი უნდობლად მიყურებდა. ბოლოს ერთი მოხუცი ქალი მომიახლოვდა, მანეთიანი გამომიწოდა და მთხოვა, ათი შაურის მწვანილი ამიწონეო. ავუწონე ერთი კილო და, ყველას დასანახად, ათი შაური ხურდა მუჭში ჩავუჩხრიალე! ამის დანახვზე ჩემს დახლთან უზარმაზარი რიგი დადგა. ყოველი მუშტარი 2-3 კილოზე ნაკლებს არ ყიდულობდა. ზოგს ეჭვიც კი ეპარებოდა, ეგონა, „თბილხილბოსტნეულის“ მწვანილს ყვილდი. იმ დღეს ბაზარში მწვანილი გაუფა-

სურდა, მოუამულ ქორვაჭარ მემწვანილეებს დანა პირს არ უხსნიდათ. ბევრმა გულა-ნაბადი აიკრა და სხვა ბაზრისაკენ გასწია. ბაზრის აღმინისტრაციის წარმომადგენლები ეჭვით მითვალთვალდებდნენ. იქვე მდგომი სამი ქორვაჭარი კი თათბირობდა, აზრს ხმამაღლა გამოთქვამდა და ჩემი მისამართით უშვერი სიტყვებით ილანძღებოდა. მალე დადგენილების პროექტაც გამოიტანეს: ქურდად მომნათლეს, მილიციელს უხმეს და თავზე დამაყენეს. საჭირო საბუთი რომ ვერ წარვუდგინე, ამ უკანასკნელმა დამაკავა და მილიციის სამორიგეოში ამომაყოფინა თავი. მეორე დღეს გამოძიებელმა დაკითხვაზე ახლობელივით მიჩჩია, მედიარებნა ჩემი დანაშაული, მეთქვა, სად და რა ვითარებაში მოვიპარე აღნიშნული მწვანილი. შენთვის გეუბნები, — მამხნეებდა იგი, — სასამართლო გაითვალისწინებს შენს გულახდილობას და სასჯელს შეგამსუბუქებსო. „არა ვარ ქურდი, არც მომიპარავს, საკუთარი ბოსტინიდანაა“, — ძლივს ამოვღირდე. „ზღაპრებს რომ ჰყვები, — ხმას აუწია გამოძიებელმა, — ამხელა კაცმა სინდის-ნამუსი სად დაჰკარგე?! ყველაფერს რომ თავი დავანებოთ, ვინ დაგიჭერებს, რომ დღისით, მზისით, ოთხმანეთიანი მწვანილს ათ შაურად ჰყიდდეს ნორმალური ადამიანი? ამაზე მეტი ფაქტობრივება რაღა გინდა, შე კაი კაცო?! მწვანილი მოიპარე და აპირებდი მის სწრაფ რეალიზაციას, დანაშაულზე წაგასწრეს და დაგაკავეს!“ სამი დღის შემდეგ გამოძიებელმა მაუწყა, რომ მის გაგზავნილ შეკითხვაზე ქუთაისიდან უპასუხიათ, მწვანილი ნამდვილად მაგის ბოსტანშია მოყვანილიო. გამოძიებელმა ბოღში მომიხადა, გამოსწორა თავისი შეცდომა და მაშინვე ფსიქიატრიულ საავადმყოფოში გამაქანა. ექიმებს

მოკლედ აუწყა ჩემი ამბავი, თან სიცილით დასძინა: თქვენი პაციენტი შემთხვევით ჩვენი სტუმარი გახდაო. საექიმო კომისიამ დაკვირვებით გაშინჯა. ვატუბდი, ყველაფერი კარგად მიდიოდა, თანაც ვფიქრობდი, რა დამრჩენია ჯანმრთელ კაცს ფსიქიატრიულ საავადმყოფოში-მეთქი. მგონია, კომისიის წევრები დარწმუნდნენ ჩემს ნორმალურობაში. ჭერ ბარათაშვილის „მერანი“ წამაკითხეს ზეპირად, მერე ორი ურთულესი ამოცანა ამოვხსენი ფიზიკაში. კომისიის წევრები გაკვირვებით შემომცქეროდნენ. ბოლოს შემეკითხნენ, ალბათ ფიზიკა-მათემატიკური გაკვეთილი და მათაურებული, მემწვანილეობა კი თქვენი დამხმარე პროფესიააო. — რას ბრძანებთ?! — ამოვიკვინე, — ექვსი წელი ზედიზედ ვაბარებდი სამედიცინო ინსტიტუტში და ვერ მოვეწყე. მემწვანილეობა კი პატრიოტულ საქმისებზე მოფიქრებული ჩემი დროებითი პროფესიაა. მივალწევ თუ არა ქორვაჭრების გაქრობას, კვლავ დავუბრუნდები ჩემს ძირითად პროფესიას. აქ კომისიის წევრებმა ეჭვით გადახედეს ერთმანეთს. ერთი მათგანი მომიახლოვდა და შემეკითხა: აქედან რომ წახვალ, კილო მწვანილს რამდენად გაყიდო. ათ შაურად-მეთქი, ვუპასუხე. მაშინვე მტაცეს ხელი და მეხუთე პალატაში ამომაყოფინეს თავი. ერთ თვეს მპურნალობდნენ. ვამბობდი, არა ვარ გიუმი-მეთქი. ვინ დაგოჭერა? აქ ყველა გიუმი ამბობს, ჰკვიანი ვარო. რა გზა მქონდა, მეც შევეგუე საავადმყოფოს რეჟიმს. ერთ დღეს ჩემი მკურნალი ექიმი შემეკითხა, საავადმყოფოდან რომ გაგწერთ, საკოლმეურნეო ბაზარზე კილო მწვანილს რამდენად გაყიდო. ოთხ მანეთად-მეთქი, მივუგე. ამის თქმა და ფსიქიატრიული საავადმყოფოდან ჩემი გამოწერა ერთი იყო. მართლა სულელი კი არა ვარ, თავი შევწირო ჩემსავებ უგუნურ წამოწყებას! როდის იყო, ერთ მერცხალს გაზაფხული მოჰყავდა? მტკიცედ გადაწყვიტე, პარიკმახერობას თავი დავანებო და მერცხალთა იმ გუნდს შევუერთდე, ათშაურიანი მწვანილს რომ 4 მანეთად ჰყიდის. ამით ორ საქმეს ვაკეთებ, მალე „ვოლგას“ ვიყიდი და ღაღვეული ვიქნები: არც მილიციის სამორიგეოში მოვხვდები და არც ფსიქიატრიულ საავადმყოფოში.

სტატუსო

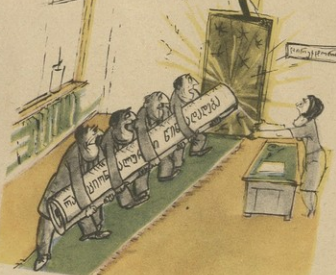
— განაწილდნ მუხან, სხელთ მუხან ლა აკარაიბი, სანელი რთო იმედღორუნი, მუსსაბ ვეიღლი და მონუმენტალი

— სასაბითროს ბასაიბეზვალა დავთრო რეპა-ნი ლი ლა ბმღვ, მს უსინდრუხთი, რთორო იღა-პლუნიანი?

სტატუსო

ბასალი ბინდელი

ფასალი ანგისიანი

კატეგორია

უნდა ყველან თევედომარე იყოს, გაზეთებში ჩანდეს ვეარი მისი, ყველა ნახოს, ყველამ რომ ვიგოს, რას აკეთებს იგი ღღისთი, მისითი.

განა მისითის სემიანობს, იღვისი, რომ ქვეყანას შეემატოს რამე? თითქოს ჩვენთვის იღავება, იწვისი, თითქოს ჩვენზე ფიქრობს ღღე და ღამე.

ყველან ვეირას: „ნახეთ, ვინ ვარ, რა ვარი — მე ვაყვებთ ყველაზე ღღის, მთავარს, ამიტომაც მე შევუთუნის ქება, ღღი ბინეც, ჭოღოცი, დღესათეა!“

რა კეთია, კეთი ჭქვია განა, კატეგორიას ატეოს, ამისთანას?

ნიკომოზ ჩანაპა

მეამეკეხური ლოგიკა

კატეგორია ყველაფერი ღღება და ამიტომ არ ვაყვებოდი, თუ არა ღღეს ყველა ღღეტიანი მამაკაცი ადამიანს და ფეხებუთის მატონი რეპორტიორი ქვეა ვღღისთეცა.
— ვუღღებოდა ვეფეხი რეპორტიორს ჩვენი სტატიისთვის, ვაყვებოდი, შეიძლება რომ წერე არის, ამას შემოხედივე, მითი, თუ კარგად იყენებ, ყველა შეეხედევეთ, ამას არა უკნა ვუღღებოდა. მამაკაცი თეორიისპირანი იღღის, მარტინიანი... ვეფეხი სამი კაცი ღღეს და სახელი მზე ღღისა ადგა და სიტყვები სხვა რამე ვარ ჩაიკვეთე აი, ამ წუთში, მე შე-კანახებს და ვაგვი, რომ ცნოთ თამაში, მამაკაცი თეორიის მღღღობით, შეგობებოთ არა, თქვენ არა, თქვენ! თამაშის წესი ასეთია: ბერი-თი როგორც უნდა გაიტანოს კარში, რომელ-საც შენო, ცოლმელონი მამაკაცი იღღეს. მამაკაცი თეორიანი შეუბრუნე, რომ ცოლმე-ლონი იღღეს, იმდენი რომ სერიოზულად ღღისან, დანართებით კი თეორიანობითი ღღეს-ღღის შეიქნოს, ასე, თეორი ღღეს, მზე ღღეს და ღღეწენს კაცებს. ეთ ვეფეხი თეორიები წმლი-ბოლითი, თეორიები წუთი, ანგარიშით... ეს რა ანგარიშით? მე მასხობს, ერთზე ჭმობა ხელ-ფეხი არ მოიტანს სახლში, სახეობითად, ისეთი კეთია არ ვუღღებოდა რეპორტიორს, რომ იმე-რისა, ჭმობის მეთოდითა შეიქნოს, როგორც იქნა, რასაც ვეფეხი თეორიები ვღღეს ურთე-ბენ არტისტობის, ჩვეთვის რომ მოეგნათ, მლონიობის ვეფეხობითი. ეს სტეფია მამე-კაციბო ლოგია, სერიოზო, მამაკაციბო მსა-ხრო ხალხია. ამას წინაშე, წყვილები ვაგვიბი, ვამარს ერთი გრამი წყვილები ჭქვითი, ჩემი მსარი თეორიანობითი უღღეს თეორია, რა იღება უღღის, ბოლიან ერთად ვაგვიბა, ქვეყ-

არობით, იღგანბი არევის დაღღებულა. ღღეტიანი ვეფეხობის როგორც შეიღგესეთი, თეორიანი ღღესი სტეფია მამაკაცი, ასე, სტეფია მამაკაციბო წყვილები, რომ ვაგვიბოდა, უღღა-რავი არ იღღეს. სახლი თე მთეფიდა სტეფია, მსარი ანგარიშით და შეიქნება მუხანობა-თავე ვაგვიბებოთ ღღესათეცა, აქ კი იღეს დაღღეწენ სტეფიას თითქოს ამასზე ცდი-სახლი არ იღეს. ესეც რომ მამაკაციბო ლოგია.
უღღის, ეს რა ხდება შეიღგებუნი ვიღვე სე-კციბო, ვაგვიბი მღღღობის, ახლა კი მთეფიდა, რეპორტიორს მსარები შეე ტრანსკრიპ-ტი, სახელი მღღღობითი ახლა მათ თეორია რა ვაგვიბოთ მსარებიბო მსარი, როგორც კეთობ, არ ეთამაშება და შენო, მეღღებო-და ვეფეხს ვიღგას სახარლო, ვეფეხი, ძალი-ან ღღედა, რითი ამან უღღეტიორი მღღღობითი და ტრეზინა შეიქნოს ხელ-სი ყველს რომ ცდივს და დიკტებებებს, მო-ღღისანს პირდაპირ სავიციებო ხალხია ეს მამაკაციბო როგორც ვეფეხობ, ძალიან დაღღებენ, აგვი, მამუღღებებში კი ვაგვიბენს პურიბი, ციბა თქვენც თეორიები. მს, ერთი ამ ქალს შეუბრუნე, იამონობი ქოლთი რომ მსარელოს ვაგვიბე, მე მღღისთი ვეფეხობა რომ არ ჭქვითო? მე ერთ ქალს ვეფეხობი, რომელიც ყველა-ღღესთი იღღება კაცებს, თეივე სეღ იმ-პოიტელს, და ეს მამადღე ვაგვიბოდა, სამა-ღღისან ქმარს ვეფეხობობიბი არ ვაგვიბო-ცო-ხელი, თეორიები შეუბრუნე, როგორ იმანგებუ-ბა უღღეს, მამაკაცი მამაკაციბოდა. ამა, კარგად იღავით რეპორტიორი მსარელო.

არავიღია მ მ სარბაღი
მომადინი პირი:
კატეგორია (ყარავდომოღლითი კატეგორია მამაკაციბო).
ის (ნანდაზმული მამაკაციბო).
მე (როგორც ვარ, ისეთი).
ქებას ქებაზე ადვოკატიბო ტელე-ვიზიის მინგებლობა, კ. ი. ჩვეულად იღვი ჩიხობი, ვიხრებთან კუდობოლო იღვი. ჩიხობი კარავდომოღლითი კატეგორია ჩიხობითი მამაკაციბო.
I ორავიღობის სარბაღი
კატეგორია: ხალხ... სავადმოყოფა-ღღე-ანი მინდალ მამინ რომელიც ეტინი მოე-ღღეს, რომელი ხარი გრინმა? სახელე, სი-მონივი გრინმა, კარავდა ეს მე ვარ, იმე-კაციბო შეუბრუნე ნიღღით ეს იგი შენი ბიბი რეფიქციბო, სიღღებინეს კობი აქვს? მლო, ხლო, სიმონი...
(კატეგორია ხელმეორედ კერს ტი-ბიღღობის ნიღღობი).
II ორავიღობის სარბაღი
ის: კობი რომ ასარეკციბინი სიღღე-ლობა?
მე: დიას, ბატონი
ის: როგორ შეუბრუნე ეს კატეგორია ლე-

ბათ, მისი ახლი ნათესავი, როგორც ღღე-ლას, ღღეტიანი ჩემი, როგორც ღღესათეცა, მე: მამა!
III ორავიღობის სარბაღი (I ორავი-გობი სარბაღის ვაგვიბობა)
კატეგორია: გრინმა? მოი, სიმონ, ვიხრებ, თუ ვაგვიბოთ? ოღღებობა ვაგვიბოთ? მზეს ვარდა, ვეფეხა ვაგვიბე? მოიგვი ხარი პრეპტი ვიხრებენ მზეს შეუბრუნებს, სი-მონივი, რა ხრებენ? პრეფესორი ვა-კაციბო? ერთიამ მამ, სახე უღღებოდა, წამუღდა ვაგვიბოთ. ახა, ერთი სახითი ვაგვიბე? მღღედა, მღღედა ღღესათეცა მამ, კობი კარავდომოღლითი კატეგორია ვეფეხობი, ღღე-კაციბო ვაგვიბობი, სიმონ!

II ორავიღობის სარბაღი
ის: საცოდავი კატეგორია სარბაღად და-ბეფეხა.
მე: დიას, სარბაღად დამოხეფეხა. (მან სავადმოდინე ვაგვიბო-ბეფეხა და ჩქარა ნახეფეხი ვაგვი-ბობი).
III ორავიღობის სარბაღი
ის: რისი კობი აქვს ის საცოდავი? კატეგორია ასტრავსი, არჩინო...
კატეგორია ანგარიშობა თე-ორია. ნანდაზმული ჩამოე-კაციბო ქვედაყმა. მე სიცილი ამიბეფეხა.
ყველა-ყველა, მგერამ მე ჩიღა მაცი-ენღა? სარბაღი არ ვაგვიბეფეხობი, თეფეხი არც დამოხეფეხობი...
მონიღან ვაგვიბობი
კატეგორია: ღღედა, მღღედა?
— მღღედა, ახა, არა?! — ვეფეხი მე.
— მოღა სხვის სარბაღი, მისი აღარ ფიქრობი ხომ უღღეს შეუბრუნე სხვისაზე!

საუბრობო პირობა

ცხელი მგებლა, ღღედა მთავარს და ღღედა მინდა. თევეც მთავარს ქუბას. მგებლა ოტეგორიის რეპორტიორს: „ლ. უ. ღ.“
— რა მჭებს ღღედა! — ამის პე-სიბი ვაგვიბეფეხი ღღეტიანობა ვე-ღღებო. წყვილები მამაკაციბო, ცხელი მგებლა, ღღედა ამის ქალს, ვეფეხობობი სხვა სიღღეს.
— ვაგვიბოდა! — ამის ვაგვიბე-ფეხობი და აქვს სიხარულობა მთე-ფეხი მან უღღეს მამაკაციბო ვეფეხი.
ცხელი მგებლა, ცხელი სხვლებს, სხვებს, ვაგვიბე-ვაგვიბეფეხობს.
— ეთიღე, არ მჭებს და ობსოლ თუ ღღედა...
— შეგირცხა თეი, რა დამოღღეწენს თიხე ღღესს ამ სიტყვით?
როგორც ამა, შეფეხია არის ღღედა ღღეს უღღეტიანობა რეპორტიორს. მათე ჩვენს უღღეს ჩვენსა გრე-ლი რეპორტიორს უღღეს, თეი ღღედა ღღედა, მანამ ვაგვიბეფეხობამდე მთავარად. სწავდალ მუხანობა ქალს, და მჭებს... ნახეფეხი კობი დანახი, ადვოკატიბო.
— რა არის ეს, ნახეფეხი რომ მისხა?!
— ვეფეხი, მამაკაცი!
— მოღა სხვის სარბაღი, მისი აღარ ფიქრობი ხომ უღღეს შეუბრუნე სხვისაზე!

განუსიქვს საძინებელი

დირექტორი, მისი მოადგილე და მთავარი ბუღალტერი გვიან ღამით ბრუნდებოდნენ ქეიფიდან, რომელზეც მიწვეულნი იყვნენ სამმართველოს ახალი უფროსის მიერ, მისი სამმართველოს უფროსად დანიშვნის აღსანიშნავად.

დირექტორის „ვოლგა“ ტყვისავით მიჰქროდა თოფის ლოლასავით ბნელ ქუჩაში.
— ანგარიში ჩასაგდება ახლა ვითომ ეს დაბატიყება? — დაიწყო ბუღალტერმა, — მე რომ მივუტანე, იმ საჩუქრის საფასურის ნახეარიც არ მისევამ და მიჭამია.

— რა ჰქონდა, რომ შეგეჭამა... ის ძალი მაინც დაიკლა, იბებები რომ კისრისტებით უკანვე ჩაგვარებინა, — მხარი აუბა დირექტორის მოადგილემ.

— სტუმრებს ელოდა და არ უნდა დაება ან დაეშფრდიო ის სამგლი? — ჩაურთო დირექტორმა.

— განგებ, მალხაზიჩ, განგებ... ვერ ხედებთ? იცოდა, ცოტა გაუქცურად რომ ვჭამთ და იქნებ მაღა დავაკარგვინოთ, ძალი მოგვისისიანა.

— პირი არაფრისათვის დამიკარებია, სულ მაგიდის ქვეშ ვიჭურებოდი, ძალი აქეთ არ შემჭამოს-მეთქი! — აღიარა ბუღალტერმა.

— ეჰ, რას არ მოიფიქრებს ადამიანი ერთი ლუქმის გამოჩენისათვის! — ამოიხრა დირექტორის მოადგილემ.

— ადამიანს ეძახი შენ მაგას? მისი ძალის საყელური თუ არ მერჩივნოს, კაცი არ ვიყო, — შეეკამათა მთავარი ბუღალტერი.

— საყელურს რატომ არ ამჯობინებ, ვერცხლისა! — შეინშნა მოადგილემ.

— გაჩერე, გაჩერე, გავცდი! — წამოიძახა დირექტორმა და შოფერს მკლავზე ხელი წაატანა.

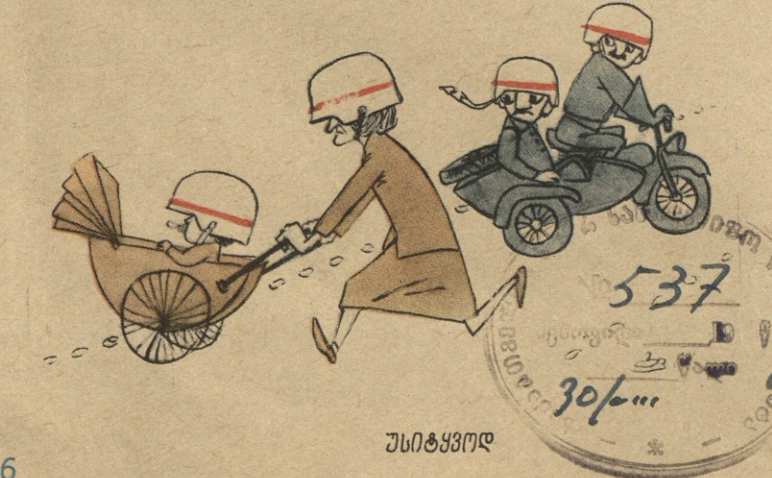
მანქანა მთავარი ბუღალტრის სახლთან შედგა. ბუღალტერი ჩამოვიდა, ის იყო კარი უნდა დაეკეტა, რომ დირექტორისა და მისი მოადგილის ნეტარი მოლოდინით გაციკროვნებულმა სახეებმა მიახვედრა, რამოდენა

ნახ. ზ. ფორხნიძისა

— სად გაუშვი ცოლ-შვილი დასასვენებლად?
— წყნეთში, 250 მანეთის სიმაღლეზე. სამასზე მინდობა გემევა, მგებრა გულმა ვერ გაუძლო.

ნახ. ზ. ფირცხალავასი

უსიტყვოდ

შეცდომას სჩადიოდა, უმაღლე მანქანაში შებრუნდა და კარი მოიხაზინა.

— გაგაცილებთ, მალხაზიჩ, ჯერ მაინც არ მეჩინება! — გითომ სხვათა შორის თქვა მან.

— კაცო, შენ რატომ უნდა გამაცილო, ჩემი მანქანაა... — მალხაზიჩი, შენი ჰირობე... თქვენი ჰირობე! — მოადგილესაც მიუბრუნდა, — ვერ დაგტოვებთ მარტო... ნუ დამტოვებთ მარტო!

— ჩამოიყვანე! — უბრძანა დირექტორმა შოფერს.
შოფერი ჩამოვიდა, მანქანას შემოუარა, კარი გამოაღო, მთავარ ბუღალტერს ეტყერა და მკლავი ანტენასავით დაუგრძელა, მაგრამ ბუღალტერს ყურადღება არ მიუქცევია, იგი ცრემლად იღვრებოდა:

— რა დაგიშავე, მალხაზიჩ? ბოლოს ჩამოვალ, რა მოხდება... გამიშვი, ბიჭო, ხელი, თორემ!.. ნუ დამტოვებთ ნუ გამათახსირებთ!..

— დაეხმარე! — მოადგილესაც უბრძანა დირექტორმა.
მოადგილე ადგილიდანვე მიაწვა, დირექტორმა ხელი შეაშვილა და ბუღალტერი მანქანიდან გადაადგეს. შოფერი სწრაფად მიუჯდა საჩქის და ადგილიდან მოწყდა.

— ძლივს არ მოვიშორეთ?! — დაიწყო დირექტორის მოადგილემ, — ხომ გული დამისივდებოდა, ამაღამ მაგის კიკაცობაზე რომ არ ძელაპარაკა... ეგეთი წუწურაქი, ზეთი კაცის მნახველი მე არა ვარ, ძალი... ძალი რომ თვითონა, ვითომ არაფერი, არც თვითონ ჭამს, არც სხვას აჭმევს. ჯამაგირს ხელეხის კანკალით არიგებს.

— მაგის მომავალი ვერ მეჩვენება მე გაფურჩქნილად! — თქვა ფიქრებში ჩაძირულმა დირექტორმა.

„აუბათ მოხსნას უპირებს“, — გაიფიქრა შოფერმა.
— რა თქმა უნდა, მალხაზიჩ... დეგენერატია, გულის მაგივრად საანგარიშო ქვა უღვეს მკერდში.

— როგორ ლანძღავდა სამმართველოს უფროსს, იმის ორჩხილის ჭუჭყლაც არ ღირს. ფუჰ, მაგის მოჭგონის!.. დირექტორობა შემაჯავრა!

— მე კი მოადგილეთაზე ფუჰ, მაგის მომგონის!.. — დაუდსტურა მოადგილემ და დაფიქრდა, კიდევ რა ვთქვაო.

— ვერ გრძნობს, რა აყროლებულიცაა?
— ოას იგრძნობს ქვა?

— ისიც საანგარიშო, — გაახსენდა დირექტორს შედარება და უცრად შოფერს შეპყვირა: — რა ქენი, ბიჭო, შენ?! სახლში მიმიჩვენე?! გააბრუნე ახლავე, მივიყვანოთ ეს კაცი!

— მალხაზიჩ, ჩამობრძანდით! — ფრთხილად შეაპარა მოადგილემ, — რად მინდა მე გაცილება.

— მეტი საქმე არა მაქვს ახლა გაგაცილო... გააბრუნე!
— კი მაგრამ, მალხაზიჩ, სახლში ხართ უკვე და რატომ უნდა შეწუხდეთ, ჩამობრძანდით... მე ხომ თქვენთვის არაფერი დამიშავებია, — ატირდა მოადგილე.

— გასწი! — დაუღრიალა დირექტორმა შოფერს.
ათი წუთის შემდეგ უკვე მოადგილის სახლთან იდგნენ.

— ჩამოდი!
— ახლა მე გაგაცილებთ! — საწყლად გაიდრიჯა მოადგილი და ნერწყვი გადაყლაპა.

— რა დროს მასხრობა... ჩვენ სამი წლის წინათ შეკთანხმდით, რომ ბოლოს ყოველთვის მე უნდა დავრჩე მანქანაში, ოთახში, კლობში, კაბინეტში... ჩამოიყვანე! — უბრძანა შოფერს და იგრძნო, რომ საშინლად ეჭავებოდა ენა, ერთი წამითაც ვეღარ მოითმენდა ამ მტანჯველ ქვეილს.

შოფერი ეტყერა მოადგილეს, დირექტორიც მიაწვა, მაგრამ მოადგილე ბუღალტერზე მაგარი ვამოდგა, ფეხები ისე გაჩახხა, თითქოს უფსრულში გადადებებს უპირებდნენ. დირექტორი მანქანიდან ჩამოვიდა.

— როგორც გუშინწინ! — უბრძანა შოფერს.
— ახლავე, მალხაზიჩ! — შოფერი საქვს მიუჯდა, მანქანა ერთბაშად დაძრა და, როცა ას კილომეტრ სიჩქარეს მიაღწია, საჭე უეცრად მარცხნივ შეაბრუნა: ღია კარიდან გაფრინდა მოადგილე და გაზონის ბუჩქებში გადაიღვწა. მანქანა დირექტორთან მოგორდა.

— ვაი, მაგის უბედური პატრონის ბრალი. — ამოიხვნეშა დირექტორმა, როგორც კი „ვოლგა“ დაძრა, — შენ მინისტრი ხარ, ბიჭო, მაგასთან შედარებით.

— ვიცი, მალხაზიჩ!
— შენ, ბიჭო, მაგას გაყიდი, იყიდი და მერე ისევ გაყიდი!

— აბა, რას ვუზამ... 72-პროცენტისანი დებილია, ეგ ჩემი მოადგილე უნდა იყოს.

— ეგ უნდა იყოს, ბაზარში რომ ქაღალდის პარკების გამყიდვილია, იმის მესამე მოადგილე!
— ეგ უნდა მუშაობდეს ვიზლონი ტრუბად!

— შენ, ბიჭო, მაგას გაყიდი, იყიდი და მერე ისევ გაყიდი!
— აბა, რას ვუზამ...

— ეზოდან შემოიყვანე, ახლა სადარბაზო დაკეტილი იქნება. — ოღნავ დაუამდა ენა დირექტორს, როცა სახლს მიუახლოვდნენ.

ჩამოვიდა თუ არა მანქანიდან. უეცრად ისევ შიგნით შეიხედა, ხომ არავინ რჩებოდა, მერე მოკლედ ეპროლა შოფერს:

— ხვალ, შეიდ საათზე! — და წავიდა.
— „შეიდ საათზე!“ — ხმამაღლა, ზიზლით გაიმეორა შოფერმა და მანქანა დასძრა, — მამა ვიცხონდა, ერთბაშად საშახურში არ წამოხვიდე... „შეიდ საათზე“... ღამის სამი საათია და „ხვალ, შეიდ საათზე“, ასეთი მძორის მნახველი თუ ვიყო, ცოლ-შვილი გამესრისოს... ამხილა თავი აბია და შიგ ერთი გრამი ტყინი არ ჩაუხსნა დამერტობა, სულ ხალასტოზე დადის. საღამდე ივლის, ერთი პადიომი არ შეხვდება? კრეტინი, გირისთავი!

მანქანა გარაყთან მიყენა. მოტორი არ გამოუერთავს, გადმოვიდა და გარაყის კარის გასაღებად გაემართა.

— კრეტინი თავი ზედ გაბია! — ჩაითუხთუხა მოტორმა, — შენისთანა დაპლომბილი შოფერი დამერტობა ნულარ შემახვედროს... მი შენ აიყიდი, გაყიდი და ისევ გიყიდი... საანგარიშო ქვა... შენი მომავალი არ მიჩვენება მე გაფურჩქნილად... საყელოიანო ძალი... ბარნოვის აღმართო... მაზუტ, ნესჩასტნი!

დღეს, ჩვენში, ამბროლაური რომელს არ გაგიგონიათ, ქვემო რაჭაში რომ შედის, ისიც ქვე იცით, მგონია.

თქვენ ისიც მოგესვენებათ, როგორ დამშვენდა, დალაგდა, მარტო ის რად ღირს, რამდენჯერ, გაქალაქ-გადმოქალაქდა.

არასდროს ჩამოვრჩენილვართ სხვებს კულტურული გართობით, კინოც გვაქვს, კულტურის სახლიც, საკმაოდ დიდი ფართობის.

გვაქვს სამკითხველოც, სასტუმროც აბანოცა და ფოსტაცა, ბაზარიცა გვაქვს თხმელებში, კრიხულამ თუ არ მოგვტაცა.

მოკლედ, არ გვიძიძის ამ განხრით, ან კი როდის რა გვიძიძიდა? ტელევიზია გვაკლდა და... ისიც ქვე შემოციმციმდა.

შემოციმციმდა... ამ სიტყვის ზუსტი და სრული გაგებით, აკანკალებით იწყება, მთავრდება აძაგაგებით.

ფეხბურთის გარდა, ყველაფერს ნაკუწ-ნაკუწად აჩვენებს, ხან საზუკეებს ვუყურებთ, ხან ნამტვრევებს და ნარჩენებს.

ხან „თოვლს“ დააყრის ეკრანზე, ხან „ელვას“ გაჰკრავს ზოლებად, ხან აინთება, ხან ქრება, ხან შეიკვრება რგოლებად.

ხან ლანდი გარბი-გამორბის მანჭვით და თავის ქიციანით, ტანი რომ გვერდზე გახტება, თავუკა კვდება სიცილით.

ვაწყობთ და ვერ აგვიწყვია, ჩავეარდით სატანჯველშია, რას იზამ, თურმე ონუკა უფრო უარეს დღეშია.

იქ სულ ვერაფერს ხედავენ, ვერც თავს, ვერც ხელს და ვერც თვალებს,

ჩართავენ ტელევიზორებს, და უყურებენ ერთმანეთს.

რა გზას დავადგეთ, არ ვიცით, ნუთუ ნამდვილად გეოგანებს? ვსივართ მთებში და ეთერში ვგზავნით განგაშის სიგნალებს.

გვიშველეთ, დალოცვილებო, ეს დარდი დაგვაძლევინეთ, შეძენილ ტელევიზორებს სულ მთლად ნუ დაგვამტვრევინებთ!

ბ. რაჭველიშვილი
ვ. მამუკელიშვილი

გაქალაქდა

გაქალაქდავის ცხრილი

	თ.	მ.	ფ.	ც.	ზ.	ქ.	ა.
გაქალაქდავის ოსება:	38	0	38	0	0-0	38	?
გაქალაქდავის ოსება:	-	38	-	-	250:1	74	1

გაქალაქდავის გუნდი!

გუნდის შემადგენელი: III-თავაზი. II-თავაზი. I-თავაზი.

II-თავაზი. I-თავაზი. I-თავაზი.

II-თავაზი

ნახ. ჯ. ლოლუასი თბილისში არ იმეორება ესტრა მარტილი.

— სად მიდის, კაცო?
— აღმავს მივალ მარტო, მარტო მოვიტან ბროლსო...

მთავარი რედაქტორი ნოდარ ლუმაბაძე

სარედაქციო კოლეგია:
ზ. ბოლქვაძე (პ/მგ. მდივანი),
ს. კლდიაშვილი,
ნ. მაღაზრონი,
ბ. ნიშნიანიძე,
(მთავ. რედ. მოადგილე),
ნ. ზველიძე,
ო. ჭელიძე.

სატირისა და იუმორის ჟურნალი „ნიანგი“.

თბილისი, რუსთაველის არსაკაპტი № 42.

ნიანგი

ბმლ. რედაქტორის 99-76-69, რედ. მოადგილის 93-49-32. საერთო განყოფილების 93-10-78.

Тбилиси, Сатирико-юмористический журнал «Нiangи». С.А. К. ცენტრალური კომიტეტის ბაზოვცე-მოლოა. ხელმოწ. დასაბ. 14/VIII 1968 წ. კალ. ზომა 70x108/8 1 ნახ. ფურც. 1,4. ფიციკურ ფორმატა რაოდენობა 1. პირობით ფორმატა რაოდ. 2. ს.ა. კ. ც.ა.ს. ბაზოვცე-მოლო-ბის პ/კომიტეტი. თბილისი, ლენინის ქ. № 14. შვპს. № 2828. უა 10533. ტირაჟი 90.300.

